

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 2. marts 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-230/17	Deha Altiner og Ravn (sag forelagt af Østre Landsret) Sagen vedrører: Er artikel 21 i Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde, jf opholdsdirektivet analogt, til hinder for, at en medlemsstat nægter en tredjelandstatsborger, som er familiemedlem til en unionsborger, som er statsborger i denne medlemsstat, og som er vendt tilbage til medlemsstaten efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed, en afledt opholdsret, hvis familiemedlemmet ikke indrejser eller indgiver ansøgning om opholdsret i naturlig forlængelse af unionsborgerens tilbagevenden?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Udlændingestyrelsen Kammeradvokaten	Mundtlig forhandling	07.03.18
C-239/17	Teglgård og Fløjstrupgård (sag forelagt af Østre Landsret) Sagen vedrører: 1. I en situation, hvor en landbruger ikke overholder de lovbestemte forvaltningskrav eller betingelserne for god landbrugs- og miljømæssig stand i et kalenderår, og der derfor skal ske nedsættelse af landbrugerens direkte betalinger, jf. artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1782/2003 sammenholdt med artikel 66, stk. 1, i Kommissionens forordning nr. 796/2004, skal støttenedsættelsen da beregnes på baggrund af landbrugerens direkte betalinger a. i det kalenderår, hvor den manglende overholdelse finder sted, eller	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Kammeradvokaten	Mundtlig forhandling	15.03.18

	<p>b. i det (senere) kalenderår, hvor den manglende overholdelse fastslås/konstateres?</p> <p>2. Er resultatet det samme i henhold til de efterfølgende regler i artikel 23, stk. 1, i Rådets forordning nr. 73/2009 sammenholdt med artikel 70, stk. 4 og stk. 8, litra a), i Kommissionens forordning nr. 1122/2009?</p> <p>3. I en situation, hvor en landbruger ikke overholder de lovbestede forvaltningskrav eller betingelserne for god landbrugs- og miljømæssig stand i 2007 og 2008, men den manglende overholdelse først fastslås/konstateres i 2011, er det da Rådetsforordning nr. 1782/2003 sammenholdt med Kommissionens forordning nr. 796/2004, der finder anvendelse ved fastsættelsen af støttenedsettelsen, eller er det Rådets forordning nr. 73/2009 sammenholdt med Kommissionens forordning nr. 1122/2009, der finder anvendelse?</p>			
C-551/16	<p>Klein Schiphorst</p> <p>Sagen vedrører: 1. Kan den beføjelse, der er tillagt i artikel 64, stk. 1, litra c), i forordning nr. 883/2004, henset til denne forordnings artikel 63 og 7, formålet med og indholdet af forordningen og personers og arbejdstagers frie bevægelighed forstås således, at en ansøgning om forlængelse af perioden for eksport af en ydelse ved arbejdsløshed i princippet afslås, med mindre forlængelsen af eksportperioden efter Uvw opfattelse på grundlag af sagens konkrete omstændigheder, herunder eksempelvis at der foreligger en konkret og beviselig udsigt til arbejde, ikke med rimelighed kan nægtes? I benægtende fald: 2. Hvorledes skal medlemsstaterne da forstå den beføjelse, der er tillagt i artikel 64, stk. 1, litra c), i forordning nr. 883/2004?</p>	<p>Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet Styrelsen for arbejdsmarked og rekruttering</p>	Dom	23.03.18

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-284/16	<p>Achmea</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er artikel 344 TEUF til hinder for anvendelsen af en bestemmelse i en bilateral investeringsbeskyttelsesaftale mellem EU-medlemsstater (en såkaldt unionsintern BIT), hvorefter en investor, som er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, i forbindelse med en tvist vedrørende investeringer i den anden kontraherende stat kan indlede en sag mod sidstnævnte ved en voldgiftsret, hvis investeringsbeskyttelsesaftalen er indgået før en af de kontraherende stater tiltrædelse af EU, men voldgiftssagen først skal indledes derefter? Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: 2. Er artikel 267 TEUF til hinder for anvendel-</p>	Finanstilsynet	Dom	06.03.18

	sen af en sådan bestemmelse? Såfremt første og andet spørgsmål besvares benægtende: 3. Er artikel 18, stk. 1, TEUF under de i første spørgsmål beskrevne omstændigheder til hinder for en sådan bestemmelse?			
C-579/16 P	Fih Holding og Fih Erhvervsbank mod Kommissionen (appel) Påstande: — Dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Sjette Afdeling) af 15. september 2016, meddelt til Kommissionen den 16. september 2016, i sag T-386/14, Fih Holding og Fih Erhvervsbank mod Kommissionen, ophæves. — Domstolen træffer selv afgørelse i første instans, og søgsmålet forkastes som retligt ugrundet, og — Indstævnte og sagsøgere i første instans tilpligtes at betale omkostningerne. Subsidiært nedlægges påstand om: — Dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Sjette Afdeling) af 15. september 2016, meddelt til Kommissionen den 16. september 2016, i sag T-386/14, Fih Holding og Fih Erhvervsbank mod Kommissionen, ophæves, og — Sagen hjemvises til Retten med henblik på behandling af det andet anbringende, der blev gjort gældende i første instans. — Afgørelsen om sagens omkostninger i første instans og under appelsagen udsættes.	Erhvervsministeriet	Dom	06.03.18
Forenede sager C-274/16, C-447/16 og C-448/16	Flightright, Becker, Barkan m.fl C-274/16, Flightright m.fl. vedrører: Skal ankomstedet for den anden delstrækning i forbindelse med en persontransport med en flyforbindelse, som består af to flyvninger uden nævneværdigt ophold i omstigningslufthavnen, betragtes som opfyldelsessted i henhold til artikel 7, nr. 1), litra a), i forordning (EU) nr. 1215/2012 1, hvis søgsmålet er rettet mod det transporterende luftfartsselskab for den første delstrækning, hvor uregelmæssigheden fandt sted, og et andet luftfartsselskab gennemførte transporten på den anden delstrækning? C-447/16, Becker vedrører: Skal afgangsstedet for den første delstrækning i forbindelse med en passagertransport med to flyvninger uden nævneværdigt ophold i omstigningslufthavnen også betragtes som opfyldelsessted i henhold til artikel 5, nr. 1), litra b), andet led, i forordning (EF) nr. 44/2001 1, hvis det krav om kompensation i henhold til artikel 7 i forordning (EF) nr. 261/2004 2, som gøres gældende med søgsmålet, støttes på en forstyrrelse, som er indtrådt på den anden delstrækning, og søgsmålet er rettet mod kontrahenten for transportkontrakten, som ganske vist er transporterende luftfartsselskab for den anden flyvning, men ikke for den første flyvning? C-448/16, Barkan m.fl. vedrører: Skal artikel 5, nr. 1, litra a), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 1 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	07.03.18

	<p>på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at begrebet »sager om kontraktforhold« også omfatter et krav på kompensation i henhold til artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91, som gøres gældende over for et transporterende luftfartsselskab, som ikke er den pågældende passagers kontrahent?</p> <p>Dersom artikel 5, nr. 1, i forordning (EF) nr. 44/2001 finder anvendelse: Skal passagerens endelige bestemmelsessted i forbindelse med en passagertransport med to flyvninger uden nævneværdigt ophold i omstigningslufthavnen også betragtes som opfyldelsessted i henhold til artikel 5, nr. 1), litra b), andet led, i forordning (EF) nr. 44/2001, hvis det krav om kompensation i henhold til artikel 7 i forordning (EF) nr. 261/2004, som gøres gældende med søgsmålet, støttes på en forstyrrelse, som er indtrådt på den første delstrækning, og søgsmålet er rettet mod det transporterende luftfartsselskab for den første flyvning, som ikke er kontrahenten for transportkontrakten?</p>			
C-1/17	<p>Petronas Lubricants</p> <p>1) Kan en arbejdsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, og som (i medfør af artikel 19 i forordning nr. 44/2001) er blevet sagsøgt af en tidligere ansat ved retterne i den medlemsstat, på hvis område arbejdsgiveren har bopæl, i overensstemmelse med forordningens artikel 20, stk. 2, fremsætte et modkrav mod arbejdstageren ved den ret, der behandler hovedkravet? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, har den ret, der behandler hovedkravet, da fortsat kompetence i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 44/2001, selv om det af arbejdsgiveren fremsatte modkrav vedrører et tilgodehavende, som oprindeligt ikke tilhørte arbejdsgiveren, men en anden person (der på samme tid er arbejdsgiver for samme arbejdstager i en parallel ansættelsesaftale), og modkravet er baseret på en aftale om overdragelse af tilgodehavendet, der blev indgået mellem arbejdsgiveren og den oprindelige ejer af tilgodehavendet på et senere tidspunkt end arbejdstagerens fremsættelse af hovedkravet?</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	07.03.18
C-494/16	<p>Santoro</p> <p>Sagen vedrører: 1) Udgør tilkendelsen af en erstatning på mellem 2,5 og 12 månedslønninger for den seneste fulde månedsløn (artikel 32, stk. 5, i lov nr. 183/2010) til den offentligt ansatte, som er blevet udsat for en ulovlig forlængelse af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, idet vedkommende kun kan opnå fuld erstatning for skaden ved at bevise at være gået glip af andre beskæftigelsesmuligheder eller ved at bevise, at vedkommende i tilfælde af</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	Dom	07.03.18

	<p>afholdelse af en almindelig udvælgelsesprøve ville være blevet udvalgt, en tilsvarende og effektiv foranstaltning i den forstand, som fremgår af Domstolens afgørelser i de forenede sager C-22/13, [C-61/13 – C-63/13 og C-418/13], Mascolo [m.fl.], og i sag C-53/04, Marrosu? 2) Skal ækvivalensprincippet, hvortil EU-Domstolen har henvist i (bl.a.) de ovennævnte afgørelser, fortolkes således, at såfremt medlemsstaten vælger ikke at anvende omdannelsen af ansættelsesforholdet (anerkendt i den private sektor) i den offentlige sektor, skal medlemsstaten under alle omstændigheder garantere arbejdstageren den samme fordel, eventuelt i form af en erstatning for den skade, som nødvendigvis svarer til værdien af den tidsubegrænsede ansættelse?</p>			
C-560/16	<p>E.ON Czech Holding</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 22, nr. 2), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (herefter »Bruxelles I forordningen«) fortolkes således, at den også omfatter retsforhandlinger om efterprøvelse af rimeligheden af det vederlag, som en hovedaktionær skal betale, svarende til kapitalandelenes værdi, til de tidligere ejere af disse kapitalandele, der blev overdraget som følge af en beslutning truffet på et aktieselskabs generalforsamling om tvungen overdragelse af de øvrige kapitalandele til hovedaktionæren (også kendt som »tvangsindløsning«), når den på aktieselskabets generalforsamling truffe beslutning fastsætter beløbet for et rimeligt vederlag, der er bindende for hovedaktionæren og for selskabet i henhold til de ydede rettigheder samt over for de øvrige ejere af kapitalandele? 2. Såfremt svaret på ovenstående spørgsmål er benægtende, skal Bruxelles I-forordningens artikel 5, nr. 1), litra a), da fortolkes således, at den også omfatter retsforhandlinger om efterprøvelse af rimeligheden af det i ovenstående spørgsmål beskrevne vederlag? 3. Såfremt svaret på begge de ovenstående spørgsmål er benægtende, skal Bruxelles I-forordningens artikel 5, nr. 3), da fortolkes således, at den også omfatter retsforhandlinger om efterprøvelse af rimeligheden af det i det første spørgsmål beskrevne vederlag?</p>	<p>Erhvervsministeriet Finanstilsynet</p>	<p>Dom</p>	<p>07.03.18</p>
C-651/16	<p>DW</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 45, stk. 1 og 2, TEUF fortolkes således, at de ikke er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat som den i hovedsagen omhandlede, som med henblik på fastlæggelsen af størrelsen af en moderskabsydelse ikke udelukker de måneder, hvor den pågældende har arbejdet ved en EU-institution og været dækket af De Europæiske Fællesskabers fælles sygeforsikringsordning, fra den periode på 12</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet</p>	<p>Dom</p>	<p>07.03.18</p>

	<p>måneder, som skal tages i betragtning ved beregningen af det gennemsnitlige bidragsgrundlag, men, under hensyn til, at den pågældende ikke var forsikret i Letland i nævnte periode, ligestiller hendes indtægter med det gennemsnitlige bidragsgrundlag i staten, hvilket kan reducere den moderskabsydelse, som hun tildeles, betydeligt i sammenligning med det mulige beløb, den pågældende kunne have oppebåret, hvis hun i den periode, der tages i betragtning ved beregningen, ikke havde arbejdet ved en EU-institution, men havde været beskæftiget i Letland?</p>			
C-103/17	<p>Messer France</p> <p>Sagen vedrører: »1) Når en medlemsstat efter ikrafttrædelsen af direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 i første omgang ikke har vedtaget nogen bestemmelser med henblik på indførelse af en punktafgift af elforbruget, men har opretholdt en indirekte afgift af dette forbrug indført på et tidligere tidspunkt, og lokale skatter: – skal den pågældende afgifts forenelighed med direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 og direktivet af 27. oktober 2003 da vurderes på grundlag af de i artikel 3, stk. 2, i direktivet af 25. februar 1992 opstillede krav om en »anden form for indirekte beskatning«, nemlig forfølgelse af et eller flere særlige formål og overholdelse af visse beskatningsregler, der finder anvendelse på punktafgiften eller momsens? – eller er det kun muligt at opretholde en »anden form for indirekte beskatning«, når der findes en harmoniseret punktafgift, og kan det pågældende bidrag i dette tilfælde betragtes som en sådan punktafgift, hvis forenelighed med disse to direktiver så skulle bedømmes på grundlag af alle de i de nævnte direktiver opstillede harmoniseringsregler? 2) Skal et bidrag beregnet på grundlag af det offentlige elforbrug, der allokere delvis til finansiering af de udgifter, der er forbundet med produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder og kraft-varmeproduktion, delvis til gennemførelse af en geografisk takstudligning og en nedsættelse af elpriserne for fattige husstande, anses for at forfølge særlige formål i henhold til artikel 3, stk. 2, i direktivet af 25. februar 1992, der er gengivet i artikel 1, stk. 2, i direktivet af 16. december 2008? 3) Såfremt kun nogle af de formål, der forfølges, kan betegnes som særlige i henhold til disse bestemmelser, har bidragsyderne så alligevel krav på en fuldstændig tilbagebetaling af det omtvistede bidrag eller kun på en delvis tilbagebetaling afhængigt af, hvor stor en del af de samlede udgifter, som bidraget finansierer, der udgøres af udgifter, der ikke svarer til særlige formål? 4) Såfremt det på baggrund af besvarelsen af de foregående spørgsmål antages, at bidragsordningen til den offentlige elektricitetsforsyning er helt eller delvist uforenelig med afgiftsreglerne for elektricitet i EU-retten, skal artikel 18, stk. 10, andet afsnit, i direktivet af 27. oktober 2003 da</p>	Energistyrelsen	GA	07.03.18

	fortolkes således, at overholdelse af de minimumstakster, der er fastsat i nævnte direktiv, frem til den 1. januar 2009 var den eneste forpligtelse, der påhvilede Frankrig?»			
C-246/17	<p>Diallo</p> <p>Sagen vedrører [uddrag]: 1) Skal artikel 10, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område fortolkes således, at den kræver, at en afgørelse om tildeling af opholdsret skal træffes og meddeles inden for en frist på seks måneder, eller at afgørelsen træffes inden for denne frist, men meddeles på et senere tidspunkt? Såfremt en sådan afgørelse kan meddeles på et senere tidspunkt, inden for hvilken frist skal denne meddelelse da ske? 2) Skal artikel 10, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, sammenholdt med dette direktivs artikel 5, artikel 5, stk. 4, i direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring og artikel 7, 20, 21 og 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes og anvendes således, at den afgørelse, der træffes på dette grundlag, blot skal træffes inden for den frist på seks måneder, der er fastsat i denne artikel, og at der således ikke er givet en frist for meddelelsen af denne afgørelse og heller ikke på nogen måde er fastsat bestemmelse om, hvilken betydning det har for retten til ophold, at denne meddelelse først sker efter udløbet af denne frist? 3) Er effektivitetsprincippet med henblik på at sikre effektiviteten af retten til ophold for et familiemedlem til en unionsborger til hinder for, at den nationale myndighed, efter at en afgørelse om opholdsret er blevet annulleret, på ny får en frist på fulde seks måneder, som den er tillagt ved artikel 10, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område? Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, hvilken frist råder den nationale myndighed da over, efter at dens afgørelse om afslag på tildeling af opholdsret er blevet annulleret?</p> <p>[...]</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	07.03.18
C-395/16	<p>DOCERAM</p> <p>1. Foreligger der også en teknisk bestemt karakter, der udelukker beskyttelse, som omhandlet i artikel 8, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design (EFT L 003/2003, s. 1) i de tilfælde, hvor den formgivningsmæssige virkning ingen betydning har for produktets design, men produktets (tekniske) funktionalitet er</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	08.03.18

	den eneste faktor, der bestemmer designet? 2. Såfremt Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende: Ud fra hvilket synspunkt skal det vurderes, om de enkelte formgivningselementer ved et produkt udelukkende er valgt på grundlag af funktionalitetsbetragtninger? Er en »objektiv iagt-tager« afgørende, og i bekræftende fald, hvordan skal denne defineres?			
T-462/16	Portugal mod Kommissionen Påstande— Kommissionens afgørelse C(2016) 3753 af 20. juni 2016 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Land-distrikterne (ELFUL) annulleres, for så vidt som den blandt de udgifter, som Den Portugisiske Republik har anmeldt inden for rammerne af arealstøtten for 2013 og 2014, udelukker et beløb på 29 957 339,70 EUR fra EU-finansiering på grund af »svagheder ved konsolideringen«. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevarer-ministeriet	Dom	09.03.18
C-384/16	European Union Copper Task Force mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: — Kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 27. april 2016 i sag T-310/15, European Copper Task Force mod Europa-Kommissionen, annulleres. — Det fastslås, at det af European Copper Task Force anlagte annullationsøgsmål mod Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/408 kan antages til realitetsbehandling. — Sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevarer-ministeriet	Dom	13.03.18
C-52/17	VTB Bank (Austria) Sagen vedrører: 1. Finder afledte EU-retlige bestemmelser (navnlig f.eks. artikel 64 eller 65, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26.6.2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF, EUT L 176/338 af 27.6.2013) anvendelse på myndighedens pålæggelse af renter i henhold til en medlemsstats lovbestemmelse, hvorefter et kreditinstitut i tilfælde af overskridelse af grænsen for store eksponeringer i henhold til artikel 395, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om [org. s. 2] tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 skal pålægges renter på to procent af overskridelsen af grænsen for store eksponeringer, beregnet pr. år, i 30 dage? 2. Er EU-retten (navnlig	Finanstilsynet	GA	13.03.18

	<p>artikel 395, stk. 1 og stk. 5, i Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26.6.2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012, [udelades], som ændret ved berigtigelse EUT L 321/6 af 30.11.2013) til hinder for en national bestemmelse som den, der fandtes i § 97, stk. 1, nr. 4, i Bankwesengesetz (lov om bankvirksomhed, som affattet ved BGBl. I, nr. 532/2014), såfremt der pålægges (udlignings)renter ved overtrædelse af artikel 395, stk. 1, selv om betingelserne i undtagelsesbestemmelsen i artikel 395, stk. 5, er opfyldt? 3. Skal artikel 48, stk. 3, i Den Europæiske Centralbanks forordning (EU) nr. 468/2014 (ECB/2014/17) (SSM-rammeforordningen) fortolkes således, at der foreligger en »formelt indledt tilsynsprocedure«, allerede når en virksomhed afgiver en indberetning til tilsynsmyndigheden, eller kan det anses for en »formelt indledt tilsynsprocedure«, at tilsynsmyndigheden i en parallel sag om lignende overtrædelser i tidligere perioder allerede har vedtaget en afgørelse?</p>			
C-482/16	<p>Stollwitzer</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal EU-retten i sin nuværende form, navnlig det generelle EU-retlige ligebehandlingsprincip, det generelle princip om forbud mod diskriminering på grundlag af alder som omhandlet i artikel 6, stk. 3, TEU og artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, forbuddet mod forskelsbehandling for så vidt angår arbejdskraftens frie bevægelighed som omhandlet i artikel 45 TEUF og Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som den i hovedsagen omtvistede, som for at afhjælpe en af Den Europæiske Unions Domstol i afgørelsen Gotthard Starjak fastslået forskelsbehandling på grundlag af alder (nemlig manglende medregning af tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år for ÖB-Bansatte) ganske vist for en lille del af de ÖBB-ansatte, som blev forskelsbehandlet efter den gamle ordning, tager hensyn til tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år (dog kun tjenesteperioder, som objektivt er tilbagelagt hos ÖBB og sammenlignelige offentlige jernbaneinfrastruktur og/eller jernbanetrafikvirksomheder i EU, EØS og lande, som er tilknyttet EU gennem associerings- og/eller mobilitetsaftaler), men for den overvejende del af de oprindeligt forskelsbehandlede ÖBB-ansatte imidlertid ikke medregner alle andre tjenesteperioder tilbagelagt før det fyldte 18. år, navnlig heller ikke tjenesteperioder, som sætter de pågældende ÖBB-ansatte i stand til bedre at varetage deres arbejde, f.eks. tjenesteperioder hos private og andre offentlige trafikelskaber og/eller infrastrukturer.</p>	Beskæftigelsesministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Moderniseringsstyrelsen	Dom	14.03.18

	<p>turvirkomheder, som fremstiller, sælger eller servicerer den af arbejdsgiveren anvendte infrastruktur (rullende materiel, skinneanlæg, ledningsanlæg, elektriske og elektroniske anlæg, sikringsystemer, banegårdsanlæg og lignende) eller virksomheder, som kan sidestilles hermed, og dermed i praksis for langt størstedelen af de ÖBB-ansatte, som var berørt af den diskriminerende gamle ordning, endeligt fastsætter en forskelsbehandling på grundlag af alder? 2) Realiserer en medlemsstat, som er enejer af en jernbanetrafikvirksomhed og faktisk arbejdsgiver for de ansatte i denne virksomhed, og som af rent fiskale årsager ved lovændringer i 2011 og 2015 med tilbagevirkende kraft forsøger at fjerne disse ansattes EU-retlige krav på efterbetaling af løn som følge af diskriminering bl.a. på grundlag af alder, som er fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i flere afgørelser (David Hütter, Siegfried Pohl, Gotthard Starjakob), og som også er anerkendt i flere nationale domstolsafgørelser, bl.a. også afgørelser afsagt af Oberster Gerichtshof (8 ObA 11/15y), de af Domstolen i dennes retspraksis opstillede betingelser for den pågældende medlemsstats EU-retlige hæftelse, navnlig en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af EU-retten, bl.a. artikel 2, stk. 1, sammenholdt med artikel 1 i direktiv 2000/78/EF, som er fortolket ved flere afgørelser afsagt af Domstolen (David Hütter, Siegfried Pohl, Gotthard Starjakob)?</p>			
C-557/16	<p>Astellas Pharma</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 28, stk. 5, og artikel 29, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler fortolkes således, at den berørte medlemsstats kompetente myndighed ved udstedelsen af den nationale markedsføringstilladelse for et generisk lægemiddel i den decentraliserede tilladelsesprocedure i henhold til direktivets artikel 28, stk. 3, ikke har nogen selvstændig beføjelse til at undersøge, hvornår databeskyttelsesperioden for referencelægemidlet begynder at løbe? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares med, at den pågældende medlemsstats kompetente myndighed ved udstedelsen af den nationale markedsføringstilladelse ikke har nogen selvstændig beføjelse til at undersøge, hvornår databeskyttelsesperioden for referencelægemidlet begynder at løbe:– Skal en ret i den pågældende medlemsstat på trods heraf undersøge, hvornår databeskyttelsesperioden for referencelægemidlet begynder at løbe, hvis indehaveren af markedsføringstilladelsen for referencelægemidlet gør indsigelse, eller gælder den samme begrænsning for retten som for medlemsstatens myndighed?– Hvordan sikres indehaveren af markedsføringstilladelsen for referencelægemidlet i et sådant tilfælde adgang til effektive retsmidler ved den pågældende nationale ret i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om</p>	Lægemiddelstyrelsen	Dom	14.03.18

	grundlæggende rettigheder og artikel 10 i direktiv 2001/83 med hensyn til databeskyttelsen?– Omfatter retsmidlerne vedrørende retten til en effektiv domstolsbeskyttelse en forpligtelse for den nationale ret til at undersøge, om den oprindelige markedsføringstilladelse, der er udstedt i andre medlemsstater, er givet i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 2001/83?			
Forenede sager T-533/15 og T-264/16	<p>Korea National Insurance Corporation Zweigniederlassung Deutschland m.fl. mod Rådet og Kommissionen</p> <p>Rådets afgørelse (FUSP) 2015/1066 af 2. juli 2015 om ændring af afgørelse 2013/183/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea (EUT L 174, s. 25) og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/1062 af 2. juli 2015 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 329/2007 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea (EUT L 174, s. 16) annulleres, for så vidt som disse foranstaltninger opfører sagsøgerne i bilag V. Europa-Kommissionen og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p> <p>Sag T-264/16, Korea National Insurance mod Rådet og Kommissionen vedrører: Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2016/475 af 31. marts 2016 om ændring af afgørelse 2013/183/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/659 af 27. april 2016 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 329/2007 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea annulleres, for så vidt som disse foranstaltninger opfører sagsøgeren i bilag V til Rådets forordning (EF) 329/2007 og i bilag II til afgørelse 2013/183/FUSP.</p> <p>— Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	14.03.18
T-33/16	<p>TestBioTech mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold. — Kommissionens afgørelse af 16. november 2015 om afslag på sagsøgerens anmodning om intern prøvelse af Kommissionens gennemførelsesafgørelser (EU) 2015/686 (1), (EU) 2015/696 (2) og (EU) 2015/698 (3) af 24. april 2015, som meddeler tre tilladelser til markedsføring i henhold til forordning (EF) nr. 1829/2003 (4) »GM-forordningen« til Monsanto eller Pioneer af deres genetisk modificerede sojabønner MON 87769, MON 87705 og/eller 305423, annulleres.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	14.03.18

	— Der træffes sådanne foranstaltninger, der måtte findes fornødne.			
C-256/16	Deichmann Er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/223 af 17. februar 2016 om fastlæggelse af en procedure for vurdering af en række anmodninger om markedsøkonomisk behandling og individuel behandling fra eksporterende producenter i Kina og Vietnam og om gennemførelse af Domstolens dom i de forenede sager C-659/13 og C-34/14 gyldig?	Erhvervsstyrelsen SKAT	Dom	15.03.18
T-507/15	Polen mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2015/1119 af 22. juni 2015 (meddelt under nummer C(2015) 4076) om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT L 182, s. 39) annulleres, for så vidt som udgifter på 142 446,05 EUR og 55 375 053,74 EUR, som Republikken Polens godkendte betalingsorgan har afholdt, i denne afgørelse udelukkes fra EU-finansiering. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	15.03.18
T-211/16	Caviro Distillerie m.fl. mod Kommissionen Påstande: — Appellen antages til realitetsbehandling. — Artikel 1 i Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/176 af 9. februar 2016 om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af vinsyre med oprindelse i Folkerepublikken Kina og produceret af Hangzhou Bioking Biochemical Engineering Co., Ltd annulleres grundet de åbenbare fejlbedømmelser af de faktiske og retlige omstændigheder, foranstaltningen er behæftet med, og grundet tilsidesættelser af artikel 3, stk. 2, 3 og 5, og artikel 17, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab. — Sagsøgte og enhver intervenient tilpligtes at betale sagsøgerens sagsomkostninger.	Erhvervsstyrelsen	Dom	15.03.18
C-187/16	Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig Påstande: 1) Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 og 56 TEUF, henholdsvis artikel 4, sammenholdt med artikel 11-37 i direktiv 92/50/EØF (1) og artikel 14, 20 og 23-55 i direktiv 2004/18/EF (2), for så vidt som — den har tildelt tjenesteydelseskontrakter vedrørende fremstilling af visse dokumenter, såsom pas med chips, nødpas, opholdstilladelser, identitetskort, pyrotekniske tilladelser, kørekort i kreditkortformat og registreringsattester i kredit-	Miljø- og Fødevareministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	20.03.18

	<p>kortformat under og over de i direktiv 92/50/EØF og direktiv 2004/18/EF gældende tærskler i perioden før og efter gennemførelsen af direktiv 2004/18/EF direkte til Österreichische Staatsdruckerei GmbH, og — den har opretholdt nationale bestemmelser, navnlig § 2, stk. 3, i forbundslov om ændring af Österreichische Staatsdruckereis retsforhold, som forpligter de ordregivende myndigheder til udelukkende at tildele disse tjenesteydelseskontrakter udelukkende til Österreichische Staatsdruckerei GmbH. 2) Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
C-537/16	<p>Garlsson Real Estate e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er bestemmelsen i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolket i lyset af artikel 4 i tillægsprotokol nr. 7 til EMRK, praksis herom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og national lovgivning, til hinder for at indlede en forvaltningsretlig sag, som vedrører et forhold (ulovlig adfærd i form af kursmanipulation), for hvilket den samme person allerede er blevet domfældt ved en endelig dom? 2. Kan den nationale ret anvende de EU-retlige principper direkte med hensyn til princippet ne bis in idem på grundlag af chartrets artikel 50, fortolket i lyset af artikel 4 i tillægsprotokol nr. 7 til EMRK, praksis herom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og national lovgivning?</p>	<p>Finansministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Finanstilsynet</p>	Dom	20.03.18
Forenede sager C-569/16 og C-570/16	<p>Bauer m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Giver artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden eller artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder arvingen efter en arbejdstager, der er død under ansættelsen, ret til en finansiel godtgørelse for den minimale årlige ferieperiode, der tilkom arbejdstageren inden dennes død, hvilket er udelukket i henhold til § 7, stk. 4, i Bundesurlaubsgesetz (den tyske forbundslov om ferie), sammenholdt med § 1922, stk. 1, i Bürgerliches Gesetzbuch (den tyske borgerlige lovbog)? 2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Gælder dette også, såfremt arbejdsforholdet bestod mellem to privatpersoner?</p>	<p>Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen</p>	GA	20.03.18
C-596/16 og C-597/16	<p>Di Puma m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at en endelig konstatering af, at den adfærd, der udgør den strafferetlige overtrædelse, ikke foreligger, er til hinder for, at der – uden behov for yderligere vurderinger foretaget af den nationale ret – indledes eller fortsættes endnu en retsforfølgelse for samme forhold med henblik på at pålægge sanktioner, der henset til deres karakter</p>	<p>Justitsministeriet</p>	Dom	20.03.18

	<p>og strengthed skal kvalificeres som strafferetlige?</p> <p>2) Skal den nationale ret ved vurdering af, hvorvidt sanktionerne er effektive, rimelige og præventive, tage højde for strafgrænserne i direktiv 2014/57/EU med hensyn til konstateringen af tilsidesættelse af princippet <i>ne bis in idem</i> som fastlagt i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?</p>			
C-619/16	<p>Kreuziger</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 7, stk. 2, i direktiv 2003/88/EF fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale retsfor skrifter eller praksis, hvorefter retten til finansiel godtgørelse ved et arbejdsforholds ophør er udelukket, såfremt arbejdstageren ikke har ansøgt om den årlige betalte ferieperiode, selv om han havde mulighed herfor? 2) Skal artikel 7, stk. 2, i direktiv 2003/88/EF fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale retsfor skrifter eller praksis, hvorefter retten til finansiel godtgørelse ved et arbejdsforholds ophør er betinget af, at arbejdstageren af grunde, som han ikke har nogen indflydelse på, ikke har været i stand til at gøre brug af sin ret til årlig betalt ferie inden arbejdsforholdets ophør?</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	20.03.18
C-684/16	<p>Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (direktiv 2003/88/EF) eller artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (chartret) til hinder for en national ordning som § 7 i Bundesurlaubsgesetz (BUrlG), der som forudsætning for, at retten til ferie kan gøres gældende, opstiller et krav om, at arbejdstageren anmoder om ferie under angivelse af, hvornår vedkommende ønsker at afholde ferien, og bestemmer, at retten til ferie ellers bortfalder uden godtgørelse ved udløbet af referenceperioden, og ifølge hvilken arbejdsgiveren således ikke er forpligtet til på eget initiativ ensidigt og på bindende vis for arbejdstageren at fastsætte det tidsrum inden for referenceperioden, som arbejdstagerens ferie afholdes i? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Gælder dette også, såfremt arbejdsforholdet bestod mellem private parter?</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	20.03.18
C-12/17	<p>Dicu</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 7 i direktiv 2003/88/EF fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som ved fastlæggelsen af en arbejdstagers ferieperiode ikke medregner en periode med forældreorlov i forbindelse med et barn under 2 år som faktisk arbejdstid?</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	20.03.18

Forenede sager C-688/15 og C-109/16	<p>Anisimoviené e.a. m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal indskudsdirektivet fortolkes således, at penge, der hæves med personernes samtykke, eller som af disse personer selv overføres til eller indbetales på en konto, der var blevet åbnet i et kreditinstituts navn i et andet kreditinstitut, kan anses for et indskud i henhold til direktivet? 2. Skal indskudsdirektivets artikel 7, stk. 1, sammenholdt med artikel 8, stk. 3, forstås således, at der skal ske udbetaling i henhold til en indskudsgaranti op til det beløb, der er fastsat i artikel 7, stk. 1, til alle personer, hvis fordring kan fastslås inden den dato, hvor den i indskudsdirektivets artikel 1, stk. 3, nr. i) og ii), omhandlede afgørelse eller kendelse afsiges? 3. Hvad angår indskudsdirektivet er definitionen af en »almindelig bankforretning« da relevant for fortolkningen af indskudsbegrebet som et indestående, der hidrører fra bankforretninger? Skal definitionen også tages i betragtning ved fortolkningen af begrebet indskud i nationale retlige foranstaltninger, der har gennemført indskudsdirektivet? 4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, hvorledes skal begrebet almindelig bankforretning i indskudsdirektivets artikel 1, nr. 1), da forstås og fortolkes:(a) hvilke bankforretninger bør anses for almindelige, eller hvilke kriterier bør danne grundlag for afgørelsen af, om en bestemt bankforretning er en almindelig bankforretning? (b) skal begrebet almindelig bankforretning vurderes under hensyn til formålet med de gennemførte bankforretninger eller til de parter, hvorimellem sådanne bankforretninger foretages? (c) skal indskudsbegrebet som et indestående, der hidrører fra almindelige bankforretninger, i indskudsdirektivet fortolkes således, at det kun omfatter tilfælde, hvor alle de forretninger, der fører til et sådant indskud, kan anses for almindelige? 5. Hvad angår penge, der ikke er omfattet af indskudsdefinitionen i indskudsdirektivet, men hvor medlemsstaten har valgt at gennemføre indskudsdirektivet og investordirektivet i national ret på en sådan måde, at penge, hvorpå indskyderen har en fordring, der hidrører fra et kreditinstituts pligt til at yde investeringsservice, også anses for et indskud, kan dækningen for indskud da kun anvendes efter, at det er blevet fastslået, at kreditinstituttet i et bestemt tilfælde har handlet som et investeringsselskab, og det fik overført penge medhenblik på investeringsvirksomhed/-aktiviteter i den i investordirektivet og MiFID omhandlede forstand?</p>	Finanstilsynet	Dom	22.03.18
C-96/16 og C-94/17	<p>Escobedo Cortés</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er artikel 3 hvad angår [punkt 1, litra e), i bilaget til] og artikel 4, stk. 1, i direktiv 93/13 til hinder for en retspraksis, hvorefter et vilkår i en låneaftale, der fastsætter en morarentesats, som indebærer en strafrente på mere end 2% af den ordinære, årlige rente, der er fastsat i aftalen, udgør en uforholdsmæssigt stor godtgørelse, der</p>	Justitsministeriet	GA	22.03.18

	<p>pålægges den forbruger, som har opfyldt sine betalingsforpligtelser for sent, og dermed er urimeligt? 2) Er artikel 3 hvad angår [punkt 1, litra e), i bilaget til] og artikel 4, stk. 1, artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 til hinder for en retspraksis, som ved vurderingen af, at et vilkår i en låneaftale, hvorved fastsættes morarenter, er urimeligt, fastsætter genstanden for kontrollen heraf til at være den yderligere omkostning, som denne rentetype medfører i forhold til de ordinære renter, da de udgør »en uforholdsmæssig stor godtgørelse, der er pålagt en forbruger, som ikke har overholdt sine forpligtelser«, og fastslår, at følgen af, at vilkåret erklæres urimeligt, er, at strafrenterne ophæves fuldstændigt, hvorfor alene de ordinære renter fortsat påløber, indtil lånet er tilbagebetalt? 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, skal konstateringen af, at et vilkår, hvorved morarentesatsen fastsættes, er ugyldigt, fordi det er urimeligt, have andre virkninger, for at disse bliver forenelige med direktiv 93/13, som f.eks. den fuldstændige ophævelse af, at både ordinære renter og morarenter påløber, når låntager har tilsidesat sin betalingsforpligtelse i forhold til afdrag inden for de i kontrakten fastsatte frister, eller at de lovbestemte renter påløber?</p>			
C-568/16	<p>Rossol</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 3, litra o), i direktivet om betalingstjenester i det indre marked (direktiv 2007/64/EF) fortolkes således, at en mulighed i en statsligt koncessioneret spillehal for at hæve kontanter i en pengeautomat, som samtidig er en pengevekselautomat, med EC-kort og pinkode, idet den bank- og kontotekniske afvikling foretages af en ekstern tjenesteyder (»netoperatør«), og udbetalingen til kunden først sker, når netoperatøren efter at have kontrolleret, om der er dækning på kontoen, sender en autoriseringskode til terminalen, mens spillehalsoperatøren kun fylder den multifunktionelle pengevekselautomat op med kontanter og fra den hævende kundes bank modtager en kreditnota på det hævede beløb, udgør en aktivitet som omhandlet i direktivets artikel 3, litra o), som dermed ikke kræver tilladelse? 2. Såfremt den i det første spørgsmål beskrevne aktivitet ikke udgør en aktivitet som omhandlet i artikel 3, litra o): Skal artikel 3, litra e), i direktiv 2007/64/EF fortolkes således, at den i det første spørgsmål beskrevne mulighed for at hæve kontanter med pinkode er en aktivitet som omhandlet i denne bestemmelse, når der samtidig med kontanthævningen genereres en værdikupon på 20 EUR, som skal indløses hos spillehallens tilsynspersonale med henblik på at kaste mønter i en spilleautomat? Såfremt den i det første og det andet spørgsmål beskrevne aktivitet ikke udgør en aktivitet, som ved artikel 3, litra o), og/eller litra e), er undtaget fra direktivets anvendelsesområde: 3a. Skal nr. 2) i bilaget til direktiv</p>	<p>Skatteministeriet Erhvervsministeriet Finanstilsynet</p>	<p>Dom</p>	<p>22.03.18</p>

	<p>2007/64/EF fortolkes således, at den aktivitet, som er beskrevet i det første og det andet spørgsmål, og som operatøren af spillehallen udfører, er en betalingstjeneste, som kræver tilladelse, selv om operatøren af spillehallen ikke fører en konto for den kunde, som hæver penge? 3b. Skal artikel 4 i direktiv 2007/64/EF fortolkes således, at den aktivitet, som er beskrevet i det første og det andet spørgsmål, og som operatøren af spillehallen udfører, er en betalingstjeneste som omhandlet i denne bestemmelse, hvis operatøren af spillehallen stiller denne service gratis til rådighed? Såfremt Domstolen anser den beskrevne aktivitet for en betalingstjeneste, som kræver tilladelse: 4. Skal EU-retten og direktivet om betalingstjenester i det indre marked fortolkes således, at de er til hinder for en straffretlig sanktionering af driften af en EC-kontantterminal i et tilfælde med de foreliggende karakteristika, hvis tilsvarende EC-terminaler er blevet drevet eller fortsat drives uden tilladelse i talrige statsligt koncessionerede spillehaller samt i statsligt koncessionerede og til dels også statsdrevne spillecasinoer, og den kompetente tilladelses- og tilsynsmyndighed ikke gør indvendinger imod dette? I tilfælde af, at også fjerde spørgsmål besvares benægtende: 5. Skal direktivet om betalingstjenesteydelser og de EU-retlige principper om retssikkerhed og retsklarhed samt chartrets artikel 17 fortolkes således, at de i et tilfælde med de foreliggende karakteristika er til hinder for en myndigheds- og retspraksis, som anordner, at de pengebeløb tilfalder statskassen (»fortabes«), som operatøren af spillehallen via en tjenesteydelse fra netoperatøren har modtaget fra bankkunderne, som med EC-kort og pinkode har hævet de kontanter og/eller værdikuponer til spil på spilleautomater, som han har påfyldt, selv om alle kreditnotaer kun svarer til de beløb, som kunderne har modtaget i kontanter og værdikuponer til at spille med via automaten?</p>			
C-668/16	<p>Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktiv 2006/40/EF (1)(klimaanslægsdirektivet) og direktiv 2007/46/EF (2) (rammedirektivet), — idet den ikke har truffet de fornødne foranstaltninger for, at køretøjer af type 246, 176 og 117 atter kunne blive bragt i overensstemmelse med de godkendte typer (rammedirektivets artikel 12 og artikel 30), — idet den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at iværksætte sanktionerne (artikel 46, sammenholdt med artikel 5 og 18, i rammedirektivet), og — idet den den 17. maj 2013 imødekom en ansøgning fra Daimler AG om udvidelse af den gældende køretøjstype 245G til køretøjer, for hvilke der allerede før var meddelt en anden typegodkendelse, som de nye betingelser i</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet</p>	GA	22.03.18

	<p>klimaanlægsdirektivet finder anvendelse på, og derved har omgået klimaanlægsdirektivet.</p> <p>-Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
Forenede sager C-47/17 og C-48/17	<p>X m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal den anmodede medlemsstat henset til formålet med samt indholdet og omfanget af Dublin-forordningen og proceduredirektivet reagere inden to uger efter modtagelse af anmodningen om fornyet behandling som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er det da den frist på højst en måned, der er omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra b), i forordning nr. 343/2003 (nu artikel 25, stk. 1, i Dublin-forordningen), der gælder, når henses til gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, sidste punktum? 3) Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares benægtende, har den anmodede medlemsstat da på grundlag af ordet »bestræber« i gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, en rimelig frist til at reagere på anmodningen om fornyet behandling? 4) Såfremt der faktisk er tale om en rimelig frist, inden for hvilken den anmodede medlemsstat i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, skal reagere på anmodningen om fornyet behandling, er der da stadig tale om en rimelig frist, når der som i den foreliggende sag er forløbet lidt over seks måneder? Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, hvad forstås der da ved en rimelig frist? 5) Hvilke konsekvenser har det, såfremt den anmodede medlemsstat ikke inden for to uger, en måned eller en rimelig frist reagerer på anmodningen om fornyet behandling? Er den anmodende medlemsstat da ansvarlig for den materielle behandling af udlændingens asylansøgning, eller er det den anmodede medlemsstat, som er ansvarlig? 6) Såfremt der må gås ud fra, at den anmodede medlemsstat bliver ansvarlig for den materielle behandling af asylansøgningen, fordi den ikke har reageret rettidigt på anmodningen om fornyet behandling som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, inden for hvilken frist skal den anmodende medlemsstat, i dette tilfælde sagsøgte, gøre udlændingen bekendt hermed?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	22.03.18
T-540/15	<p>De Capitani mod Parlamentet</p> <p>Påstande: Europa-Parlamentets afgørelse A(2015)4931 af 8. juli 2015 om afslag på fuld aktindsigt i dokumenterne LIBE-2013-0091-02 og LIBE-2013-0091-03, der er knyttet til forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde og Uddannelse på Rets håndhævelsesområdet (Europa) og om ophævelse af afgørelse 2009/371/RIA og 2005/681/RIA, annulleres. Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens om-</p>	Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	22.03.18

	kostninger, herunder eventuelle intervenserende parters omkostninger.			
T-80/16	<p>Shire Pharmaceuticals Ireland mod EMA</p> <p>Påstande: — Det Europæiske Lægemiddelagenturs afgørelse af 15. december 2015, som blev meddelt sagsøgeren den 18. december 2015, om nægtelse af at validere en ansøgning i henhold til forordning (EF) nr. 141/2000 (1) om udpegelse som lægemiddel til sjældne sygdomme annulleres.</p> <p>— Det Europæiske Lægemiddelagentur tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Lægemiddelstyrelsen	Dom	22.03.18
T-242/16	<p>Stavytskyi mod Rådet</p> <p>Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2016/318 af 4. marts 2016 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine samt Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/311 af 4. marts 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som disse retsakter opretholder sagsøgeren på listen over personer og enheder, der er omfattet af restriktive foranstaltninger.</p> <p>— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	22.03.18